Галя дивиться мексиканський серіал "Багаті теж плачуть". Дивиться так, як жодна жінка не дивиться.

Коли починають демонструвати чергову серію цього стихійного лиха (тричі на тиждень!), жіноча половина хутора вимирає. Ні в дворі, ні тим більше на вулиці не забіліє хустка, не промайне спідниця чи кофта. Жінки всі зашиваються в хати, влипають очима в екрани телевізорів. І даремно розгніваний голова ганяє "бобика" од хати до хати: жінок в тих хатах і духу немає, вони всі як одна перенеслися в далеку Мексику, де живе і страждає Мар'яна.

Феноменальний успіх мексиканського цього серіалу в жіночої половини роду людського найточніше пояснив Василь, Галин чоловік:

— Та ви хіба не знаєте, чого нашим жінкам так кіно це до серця припало? Бо в ньому чоловіків обсирають!..

Хай пробачать мені цнотливі читачі вульгарне це слово: не один день шукав я йому пристойну заміну. "Обкидають грязюкою"? Ні, не те. "Обгиджують"? Знову ж не те. "Обкакують"? Зовсім не годиться. З цими словами, особливо з останнім, Василь вже не був би й Василем. Це все одно що замість обшморганого піджака, з якого Василь не вилазить ні в будні, ні в свята, нарядити його в парадний фрак, ще й краватку-метелика почепити під шию. Пустити селом — кури подохнуть од реготу!

Тож лишаємо Василеві його слово вульгарне, а Галю й не пробуймо одірвати од телевізора: Галя давно уже там, в екзотичній країні, де багаті так красиво вміють плакати, що в Галі душа розривається навпіл:

— Та що ж вони, лярви, з нею зробили?

Цей вигук стосується головної героїні Мар'яни, бо Галя з першої ж серії душею прикипіла до неї.

Тож дістається од Галі усім. Усім, крім Мар'яни. Пустити б Галю в той багатий будинок, вона там лад навела б:

— Всіх порозганяла б к чортовій матері!

Щоб упоратися до початку чергової серії, Галя схоплюється на годину раніше: не о п'ятій, а о четвертій. Мар'яна ще спить у своїй розкішній постелі, а Галя, плеснувши на розпашіле зі сну обличчя холодної води, летить на кухню, де й крутиться дзиґою. Треба ж і сніданок та обід зготувати (збалуваний Галею Василь ніколи не їстиме вчорашнє), і двом пацям чавуняку наварити, й корову здоїти та одігнати на пашу, й теличку на лузі припнути, й гусей погодувати, й качву, що жеруть як не в себе ("Коли ви вже повиздихаєте!"), і курям насипати,— Галя часом не знає, за що й ухопитись. Весь ранок товчеться, як у ката в стовпах, щоб вирвати оті сорок хвилин, коли вона сяде до телевізора. Бо не встигне скінчитись кіно, а вже під вікнами гуде автобус, що возить жінок на роботу в колгосп. Галя часто не встигає й поснідати: ухопить шмат хліба та й жує по дорозі. А в автобусі тільки й мови, що про Мар'яну. І Галин голос перекриває усі голоси.

Бо Мар'яна Галі вже як рідна сестра. І багато в них спільного.

Мар'яна щодня приймає ванну, ніжачись в піні рожевій, і в Галі є ванна: оцинковане залізне корито, відер на п'ять, у якому Таля раз на місяць і купається. Нагріє в печі воду, візьме шмат мила господарського (до туалетного вже й не доступишся) та й шмарується. Взимку вода після того, як з неї вилізе Галя, ще й на воду схожа, а влітку — дьоготь дьогтем. Протягом літа Галя біля птиці-худоби, коло свого городу та на колгоспному полі: повертається часто — тільки очі блищать. А на току — зерно перевіювать! Пилюга — сонця не видно. Наковтається Галя тієї

пилюки — тиждень одхаркує. А що вже на тілі, на ногах та на руках, і не питайте. То де ж тій воді чистою бути?

Мар'яна, вилізши з ванни, годину возиться з манікюром. Галя ж вправляється значно швидше: одгризе поламаний ніготь, виплюне, та й по манікюрові.

Є у Галі й люстро, таке ж, як у заморської посестри, перед яким Мар'яна щоранку красується — намилуватись на себе не може... Ну, трохи не таке, таке люстро в Галиній хаті й не стане, а шматочок скельця, вмазаний в стіну. Галя коли гляне похапцем у нього, а коли й забуде. Та й дивитись особливої охоти немає, бо люстерко те зроблене так, що перекошує Галине лице пополам: верхня частина ліворуч, а нижня — праворуч. Гляне Галя на себе та й плюне!

Ну, а зачіска у Мар'яни набагато вишуканіша, тут уже нічого не скажеш. Особливо в другій половині серіалу, коли Мар'яна стала дуже вже страждати, а Галя слізьми заливатись, за неї переживаючи. Збере Галя похапцем не менш пишне, ніж у Мар'яни, волосся у вузлик, приколе на потилиці — ото й увесь перманент.

А що таке педикюр, Галя й чуть не чувала. Та й не народилась ще майстриня, яка змогла б привести до ладу, ще й лаком покрити її чорні, покалічені, поламані нігті: все літо босоніж на ріллі та на городі, не розлучаючись із сапою,— який уже там педикюр! В одному лише позаздрила Галя Мар'яні: коли та стала збиратись у театр. Галя в театрі не була зроду-віку, тож, коли побачила, як нарядилась Мар'яна, до театру збираючись, не витримала, сказала чоловікові:

— Оце б мені хоч раз у житті вдягти таке! А опісля можна й померти.

— До свиней чи до корови? — спитав Галю Василь.

— До тебе, дурного! — одрізала Галя.

Галя така — за словом не полізе в кишеню! Якось повезла пальця в районну лікарню: став наривати, дві ночі й на волосинку заснути не дав. Терпіла-терпіла, а тоді й не витримала:

— Вези, Василю, в больницю!

Поїхали. Доки сиділа у черзі до хірурга, ледь не зомліла.

— Чого це ви стогнете? — до неї хірург.— А якби на фронті вам пальця відірвало?

— А вам якби язика!

Хірургові й заціпило. Чистив Галиного пальця — воду в роті тримав.

Галя теж мовчала — терпіла. Бо давно уже звикла до болю. Їй і каміння вирізали з нирок, і грижу вправляли, на важкій роботі нажиту,— натерпілась усього. А що печінка болить, особливо після того, як намахається сапою, то й не питайте...

Особливо переживала Галя, коли у Мар'яни, а точніше — в артистки, яка грала Мар'яну, її улюблену сумочку вкрали, з якою вона не розлучалася ніколи. Сумочка ж така красивезна, що очі вбирає, в ній усе, що жінці щохвилинно потрібно: і помада, і пудра, і крем, і хусточка, й люстерко, і ще якісь брязкальця. Мар'яна дуже елегантно її під рукою носила.

І от ту сумочку вкрали. В Москві. Коли артистка в Росію приїхала.

Було ж сліз — і в артистки, і в Галі!

— Щоб же їм і руки повсихали!

В Галі теж є улюблена сумка. Сумкою, щоправда, й назвати якось не з руки. На півцентнера, не менше. Латаний-перелатаний мішок, такий похватний! Як набехкає буряків чи качанів кукурудзяних, пре — очі рогом і спина дугою. Донесе, кине на землю, за те місце, де печінка, ухопиться:

— Господи, хоч би померти швидше! Ні вихідного, ні прохідного...

* * *

Галя ридма ридала над гіркою долею Мар'яни...